

Kázání – neděle 22. 6. 2014

David Catto

Efezským, 5. kapitola, verše 15-33

Apoštol Pavel nám, křesťanům, říká, abychom žili jako moudří lidé. Žijeme ve zlé době, proto musíme moudře využívat svůj čas. Pavel dává do kontrastu dva způsoby, jak se lidé setkávají: shromáždění pohanů a shromáždění křesťanů. Shromáždění pohanů je často hříšná akce. Slovo, které je zde použito pro setkání pohanů, znamená něco jako „pijatika“. Je třeba se něčím plnit. Pohané nachází svou radost v tom, že se nalévají – plní vínem a světskými radovánkami. Křesťané nachází štěstí ve skutečnosti, že jsou naplňováni Duchem svatým.

Prvotní církve zpívala – zpívali žalmy a chvalozpěvy a duchovní písně. Prvotní církve měla radost, která ji nutila ke zpěvu. Prvotní církve byla také církví vděčnou. Cítili, že musí vzdávat díky za vše, všude a vždy. Křesťané žasli nad tím, že Boží láska se k nim sklonila, aby je zachránila. Poprvé v historii si lidé byli vědomi toho, že jsou v Božích rukou. A tak vzdávali Bohu díky, protože věřili, že vše pochází od Boha. Prvotní církve tvořili lidé, kteří ctili a respektovali jeden druhého. Proč? Protože měli úctu ke Kristu, a tak neposuzovali jeden druhého podle toho, čím se živí nebo co dělá, ani podle jeho společenského postavení. Dívali se na druhé ve světle Kristově, což znamenalo, že lidé měli důstojnost, a tudíž druhé respektovali a ctili.

Verše 22-33 – V 21. století si málokdo uvědomuje, jak je to důležitá pasáž. Jak šel čas, idea křesťanského manželství začala být přijímána. A to i přesto, že praxe zdaleka nedosahuje ideálu. Když psal Pavel tato slova, bylo tomu úplně jinak. Pavel zde mluví o zářivé čistotě mužů a žen. Jedním z nejhorších aspektů starověké civilizace byl nízký pohled na ženy, a proto stará civilizace zanikla. V době, kdy byl psán Nový zákon, se Židé dívali na ženy spatra. Každé ráno se Žid modlil: vzdávám díky Bohu za to, že mne neučinil pohanem, otrokem či ženou. Dle židovského zákona nebyla žena osoba, ale věc. Neměla žádná práva. Byla zcela majetkem svého manžela a ten si s ní mohl dělat, co chtěl. Teoreticky měli Židé ten nejvyšší ideál manželství. Díky manželství přestali cizoložit a věnovat se modloslužbě. Starý zákon v Deuteronomiu, 24. kapitole, v 1. verši říká, že když se žena svému manželovi znelíbí pro nějakou haněbnost, může jí napsat rozlukový lístek a vyhnat ji z domu. Různí rabíni samozřejmě vykládali slovo „haněbnost“ různě. Navíc, žena neměla žádné právo se rozvést. A rozvést se přitom bylo snadné. Bylo třeba předat rabínovi dokument v přítomnosti dvou svědků, vrátit věno a rozvod byl hotov.

S příchodem křesťanství se objevil nový problém. Dívky se nechtěly vdávat, protože postavení manželky bylo příliš nejisté. A postavení ženy v řeckém světě bylo ještě horší, protože nedílnou součástí jejich kultury byla prostituce. V Řecku domov a rodina téměř neexistovaly a věrnost neexistovala vůbec. A římská kultura byla ještě horší. Lidé nepočítali roky, počítali manželství. Je to prostý fakt, že v historii není nikoho, kdo by měl být

křesťanství víc vděčný než ženy. Snad ještě děti. Křesťanství mělo ve starověkém světě očišťující dopad na každodenní rodinný život.

Na první pohled můžete mít dojem, že tato pasáž je o tom, že muži mají vládnout a manželky se jim mají podřizovat, protože muž je jejich hlavou. Ale tato pasáž není o vládnutí, je o lásce. Mluví o tom, jak musí muž milovat svou manželku, stejně jako Kristus miloval církev. Ježíš Kristus neusiloval o to církvi vládnout, ale položil za církev svůj život. Byla to obětující se láska. Ne láska sobecká, která chce mít něco pro sebe, ale právě naopak. Zemřel ne proto, aby pro něj církev něco udělala, ale naopak: proto, aby udělal něco pro církev. Církev, to není budova, to jsou lidé. Jsou to lidé, kteří se scházejí, setkávají a učí se o Boží lásce v Kristu. Musí to být pečující láska. Muž miluje svou manželku, stejně jako miluje své tělo. Ona není jen vytrvalá služka, která vaří, uklízí, pere prádlo a vychovává děti. Je to osoba, o kterou má muž povinnost pečovat. Je to „nerozbitná“ láska. Muž opustí svého otce i matku, přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Ve světě, kde lidé střídali partnery jako ponožky, to byl ideál. V našem domově je Ježíš neviditelným hostem a my dva jsme partnery spolu s Kristem. Amen.